

Een man die in zijn bescheidenheid altijd graag op de achtergrond blijft is **Jo Tijssen**. Voor de gezelligheid heeft Jo, "bij Paul op de koffie", zijn vrouw Maria meegenomen en met z'n drieën hebben we een lang en goed gesprek gehad bij een lekker bakkie bruin en daarna een borreltje.

Jo is vorige week 60 jaar geworden en heeft al een veelbewogen leven achter de rug, eerst in Boxmeer, en sinds 1966, met Maria aan zijn zijde, in Cuijk. Het is verre van een saai leven geweest maar ook geen gemakkelijk. Midden in de oorlog geboren, in Boxmeer in een eenvoudig gezin, kan Jo zich van die oorlog natuurlijk niets meer herinneren. Des te meer indruk heeft de sobere naoorlogse tijd op hem gemaakt, een tijd van ontzegging, wederopbouw en eindjes aan elkaar knopen. Kelders, de oud ijzerhandelaar, was zijn buurman en Jo mocht al vroeg mee, met kar en paard, om bij de boeren oud ijzer op te halen. Daar was toen ook nog veel oorlogstuig bij, zelfs hele stukken van kapotgeschoten vliegtuigen.

De ambachtschool lokte hem niet zo erg. Zijn vader stuurde hem toen naar de mijnwerkersschool in Zuid-Limburg, de Ondergrondse Vak School, waar hij bij een zus in huis woonde, maar daar was hij ook zo een keer weg. Dan maar aan het werk, bij de steenfabriek van Hagens bij Kruispunt Beugen. Zwaar werk van 's morgens 7 uur tot 's avonds 6 uur. Toen er dan ook een wervingsadvertentie in de krant stond om in te treden bij de marine ging Jo dat maar eens proberen. Hij werd na een zware keuring als 16-jarige goedgekeurd. Helaas, omdat zijn moeder in die tijd ernstig ziek werd, werd hij door de familie naar Boxmeer teruggedroepen en Jo ging weer iedere dag naar de steenfabriek om mede de kost te verdienen.

Het is niet te geloven, maar toen Jo dienstplichtig werd ging hij weer naar Limburg, nu om echt in de mijn te gaan werken want dan hoefde je niet in dienst. Toen die dreiging voorbij leek te zijn vroeg zijn zwager hem om bij hem te komen werken bij de Edah. Daar kreeg hij belangstelling voor administratie en volgde in die richting zelfs drie maanden een opleiding op Mavo-niveau. De overheid had hem echter in de gaten en Jo moest toch in militaire dienst. Dan maar meteen

goed; bij de huzaren in Amersfoort.

Hij is nog bijna twee jaar in dienst geweest en heeft daar achteraf geen spijt van. Hohnelager op de Lünenburger heide, La Courtine in Frankrijk, zijn voor de oudere dienstplichtigen onder ons bekende plaatsen. Een dienstvriendje kwam uit Canada, moest als Nederlander hier in dienst en haalde Jo bijna over te emigreren naar dat land. Dan was het leven natuurlijk heel anders gelopen.

Na de dienst ging Jo bij de typemachinefabriek Royal in Cuijk werken, Maria werkte daar ook en zo is het gekomen ...

Ze trouwden in 1966, op de laatste dag van het lopende belastingjaar, zoals dat veel gebeurde. Jo en Maria kregen twee kinderen. een dochter die nu in Boxmeer woont en een zoon, Marcel, die nog steeds hun zorgenkind is omdat hij gehandicapt is. Marcel zit in een woongroep in Ottersum en is daar erg gelukkig. Nog gelukkiger is hij in de weekeinden thuis en tijdens de vakanties.

De laatste stap die Jo in zijn beroepsactieve leven maakte was naar de Slijpsteenfabriek. Hij werd in die tijd lid en later kaderlid van de FNV en volgde daar o.a. een cursus belastingadministratie. Op 40-jarige leeftijd sloeg het lot toe. Jo kreeg een ernstig hartinfarct en heeft nooit meer voor de kost kunnen werken. Toen hij weer wat was opgeknapt ging hij verder studeren in de administratieve vakken en haalde het mavo-diploma.

In 1990 kwam de volgende klap nog harder aan, een hersenbloeding die hem halfzijdig verlamde. Met uiterste wilskracht in de revalidatie is Jo uit dat diepe dal gekropen. Een jaar of 10 geleden klopte pastor Van den Acker bij Jo aan om te vragen of hij wat voor de parochie wilde doen. Hij kwam in de redactie van het kerkblad, waarbij hij vooral het stencilwerk verzorgde, als opvolger van Richard van Geffen. Toen hij begon kwam er ook een nieuwe machine: "Nieuwe man, nieuwe spullen" moet Jo gedacht hebben. Daarnaast heeft hij ook nog meegelopen met de befaamde "zwarte zakjes mannen", en is hij lid van de Jozefcantorij, waar hij met veel plezier in meezingt.

Van huis uit is Jo wat gemakkelijk katholiek. Het is goed voor de mens dat hij gelooft, maar het moet niet al te dwingend zijn. Maar het dienstbaar zijn aan de gemeenschap zit hem in het bloed. Heel eenvoudig: "waarom zou je niet, als je daar de tijd en de capaciteit voor hebt ?" Maria is van huize Vloet uit wel wat strenger in de leer opgevoed, maar ze kunnen elkaar goed volgen. Dat leer je wel na bijna 40 jaar huwelijk.

Het kerkbestuur heeft Jo gevraagd zijn administratieve kwaliteiten ook in te zetten voor de parochie. Hij gaat per 1 januari 2003 bij de parochie de interne financiële controle verzorgen en de jaarstukken opmaken. Dat is hem op het lijf geschreven en hij maakt wel tijd: "het werk moet immers gedaan worden. " Als Jo gevraagd wordt hoe hij de toekomst van de parochie ziet, kijkt hij niet eens erg bedenkelijk .Hij is duidelijk in zijn mening: "Als het zo doorgaat moet het beter gaan en, als we een lakse houding aannemen, is het zo gebeurd. Er moet veel gebeuren maar er zijn mensen genoeg, als je de goede snaar maar treft. Het eigen kerkblad als bindmiddel is geweldig en moet koste wat kost in stand gehouden worden met steeds meer lezers." Aan Jo Tijssen, deze noeste werker zonder commentaar, zal het niet liggen. En ook niet aan Maria, zijn steun en toeverlaat. En toen was het tijd voor een borreltje op hun beider gezondheid!

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.